

Вера и Алеша» - это рассказы, написанные Сирпой Окулов. Сирпа - учитель православия в Куопио. Она является координатором по вопросам воспитания при церкви. Рассказы для детей младшего школьного возраста она составляет на основе историй, которые случились в ее жизни и жизни ее близких, в будни и праздники православной семьи. Оформление: Тиина Эскелин
Перевела: Галина Василенко

Дорогое произведение искусства

Папину маму дети называли бабушкой с часами. Приходя в гости, она с удовольствием рассказывала детям истории из папиного детства. Но в этот раз она вспомнила историю о том, как Алеша был художником.

«Вера тогда еще не родилась. Мама ушла на вечернюю службу в церковь, а папа остался дома с приболевшим Алешей. После длинного рабочего дня папа был очень уставшим. Он устроился рядом с Алешей и начал читать ему про Микки Мауса. Это была любимая Алешина книга.

Алеша вел себя очень тихо рядом с отцом. Но, читая книгу, папа уснул! Алеша почувствовала свободу и тихонько сполз на пол. Он огляделся вокруг и заметил на столе карандаши и фломастеры.

-Догадываетесь, чем все закончилось?- спросила бабушка. Вера улыбнулась. Она слышала эту историю уже много раз.

-Отец проснулся. Дома было так тихо! Если в доме есть маленькие дети, то такая тишина – плохой признак. Папа огляделся и ужаснулся. Все стены в спальне примерно на высоте одного метра от пола были разрисованы зеленым фломастером. Отец кинулся в гостинную. И там стены были раскрашены фломастером.

- Алеша!- крикнул папа. Алеша появился из кухни с радостной улыбкой на лице.

- Папа, я рисую! – с гордостью заявил он.

Вся кухня была разукрашена. На кухонных шкафах красовались сосны, и даже ветки были старательно

прорисованы фломастером. Несмываемым, - со смехом сказала бабушка

-Ну тогда-то было не до смеха,- заметил папа. - Это произведение искусства нам дорого стоило. Пришлось красить все стены и по новой поклеить обои. И заменить дверцы в кухонных шкафах.

- Алеше, наверно, пришлось идти на исповедь после этого,- высказала свою догадку Вера.

- Такие маленькие дети не понимают, что делают. Это папе надо было бы исповедоваться, это ведь он уснул!- воскликнула бабушка, вытирая выступившие от смеха слезы.

Тут в дверь позвонили. Это Верина подруга принесла свою морскую свинку. Клетку со зверьком отнесли в Верину комнату, туда, где жил Налле – Верина морская свинка. Животные тут же начали «беседу». «Виу, виу, виу», - свистел Налле-мальчик, трубой вытягивая губки. «Виу, виу, виу», - в ответ свистела девочка-морская свинка. Так они общались.

- Налле влюбился,- хихикнула Вера. Бабушка была в приподнятом настроении и запела «Многие лета» морским свинкам. Налле подпрыгнул так высоко на своих коротеньких ножках, как только мог. А папа еще крикнул: «Налле, прыжок!». Налле подпрыгнул еще и получил в награду кусочек огурца. Вера была уверена, что этот прыжок был посвящен гостю. «Папа уже забыл про влюбленность в юности»,- подумала Вера с улыбкой.

Veera ja Alekski on Sirpa Okulovin kirjoittama tarinanurkka. Sirpa on kuopiolainen ortodoksisen uskonnon opettaja, joka toimii kirkon kasvatustasiain koordinaattorina. Esi- ja alakoululaisille suunnatut kertomukset ammentavat omista ja läheisten kokemuksista, ortodoksisen kodin juhlasta ja arjesta. Kuvittajana paltalla on Tiina Eskelin.

Kallis taideteos

Isän äitiä lapset kutsuivat kellomummoksi. Hän kertoi käydessään mielellään tarinoita isän lapsuudesta. Tällä kertaa hän muisteli kuitenkin kuinka Alekski oli leikkinyt taiteilijaa.

”Veera ei ollut vielä syntynyt. Äiti oli lähtenyt illalla vigilia-palvelukseen, ja isä oli jäänyt hiukan nuhaisen Aleksin kanssa kotiin. Isä oli tehnyt pitkiä työpäiviä, ja häntä väsytti kovasti. Hän otti Aleksin vierensä ja ryhtyi lukemaan hänelle Mikko Mallikasta, joka oli pojan lempikirja.

Alekski loikoili aivan hiljaa isän vieressä. Mutta isäpä nukahtikin itse lukiessaan! Alekski huomasi vapauden koittaneen ja liukui hiljaa isän vierestä lattialle. Hän katseli ympärilleen ja huomasi kirjoituspöydällä kynätelineen. Arvaatteko loput?” mummo kysyi kujeillen. Veera hymyili, sillä hän oli kuullut tuon tarinan monta kertaa.

”Isä heräsi. Kotona oli aivan hiljaista. Se on paha enne, kun talossa on pieniä lapsia. Isä katsoi ympärilleen ja kauhistui. Makuuhuoneen kaikki seinät oli piirretty vihreällä tussilla noin metrin korkeudelta. Isä ryntäsi olohuoneeseen. Sama värytys jatkui sielläkin. Alekski! huusi isä. Alekski juoksi iloinen hymy kasvoillaan keittiöstä. Isä, minä maalaan, hän sanoi ylpeänä. Koko keittiö oli myös

taiteiltu tussilla. Keittiössä oli mäntypuusta tehdyt kaapit, ja puussa näkyi oksan jälkiä. Alekski oli pyöritelty kaikki oksankohdatkin huolellisesti tussilla. Spriitussilla, joka ei lähde pyyhkimällä,” mummo nauroi.

”Silloin ei naurattanut yhtään”, sanoi isä. ”Se taideteos maksoi paljon. Kaikki seinät oli maalattava ja tapetit vaihdettava. Keittiön kaapistot ovet piti vaihtaa myös.” ”Aleksin piti varmaan mennä synnintunnustukselle”, arveli Veera. ”Ei sen ikäiset ymmärrä mitä tekevät. Isän sinne olisi pitänyt mennä kun nukahti!” huudahti mummo ja pyyhki naurukyyneliä silmäkulmastaan.

Samassa soi ovikello. Veeran kaveri toi tyttömarsun hoitoon. Häkki vietiin Veeran huoneeseen, jossa oli Nalle-marsun koppi. Marsut alkoivat heti keskustella. ”Viuu viuu viuu”, vinkui Nalle-poika suu pyöreänä kuin torvi. ”Viuu viuu, viuu”, vinkui tyttömarsu takaisin. Näin marsut keskustelivat. ”Nalle on rakastunut”, kikatti Veera. Mummo oli hilpeällä tuulella ja ryhtyi laulamaan ”Monia armorikkaita vuosia” marsuille. Nalle hyppi niin korkealle kuin pienillä töpöjaloillaan pääsi. Isä yllytti huutamalla sekaan: ”Nalle, kurkkuhyppe!” Nalle sai hypyistään palkaksi kurkkua. Veera oli vakuuttunut, että hypyt oli tarkoitettu tyttövieraalle. ”Isä ei varmaan muista enää nuorten rakkausjuttuja”, ajatteli Veera hymyillen.

